

Վահան Տերյան

Սոնետ

Կյանքին միշտ օտար, մահից վախեցող
Ես շրջում էի այս գունատ երկրում,
Ուր չկար ցավի երջանկության ցող
Եվ ոչ չըմենող բախտի դառը թույն:
Նա իր կարոտով ու իր ցանկությամբ
Վառվեց իմ ամուլ գոյության վերա
Քնքուշ, հեռավոր մի հրեղեն ամպ՝
Ես նորան տեսա ու բախտից մեռա...
Նա իր բոցերով այրեց ու գրնաց.
Նա բերեց հոգուս մահու քաղցր կյանք,
Ուր հեզ վառվում է հավիտյան անլաց
Անմեռ տրտմության մի պայծառ տանջանք,
Մի պաղ քարացում աղոթքի կանգնած,
Մի վայելք-հուշի չըմենող արբանք...

1905